

ကုသံဃာနရှင်မယ်

ကျောင်းတရ်မယ်

ချုစ်ခြင်းမယ်

သီလွင်မြင့်
ကာတွန်းသရပ်ဖော်-သီဟ(ဝန်းသတ်)

နိုဝင်ဘာ ၂၀၂၀

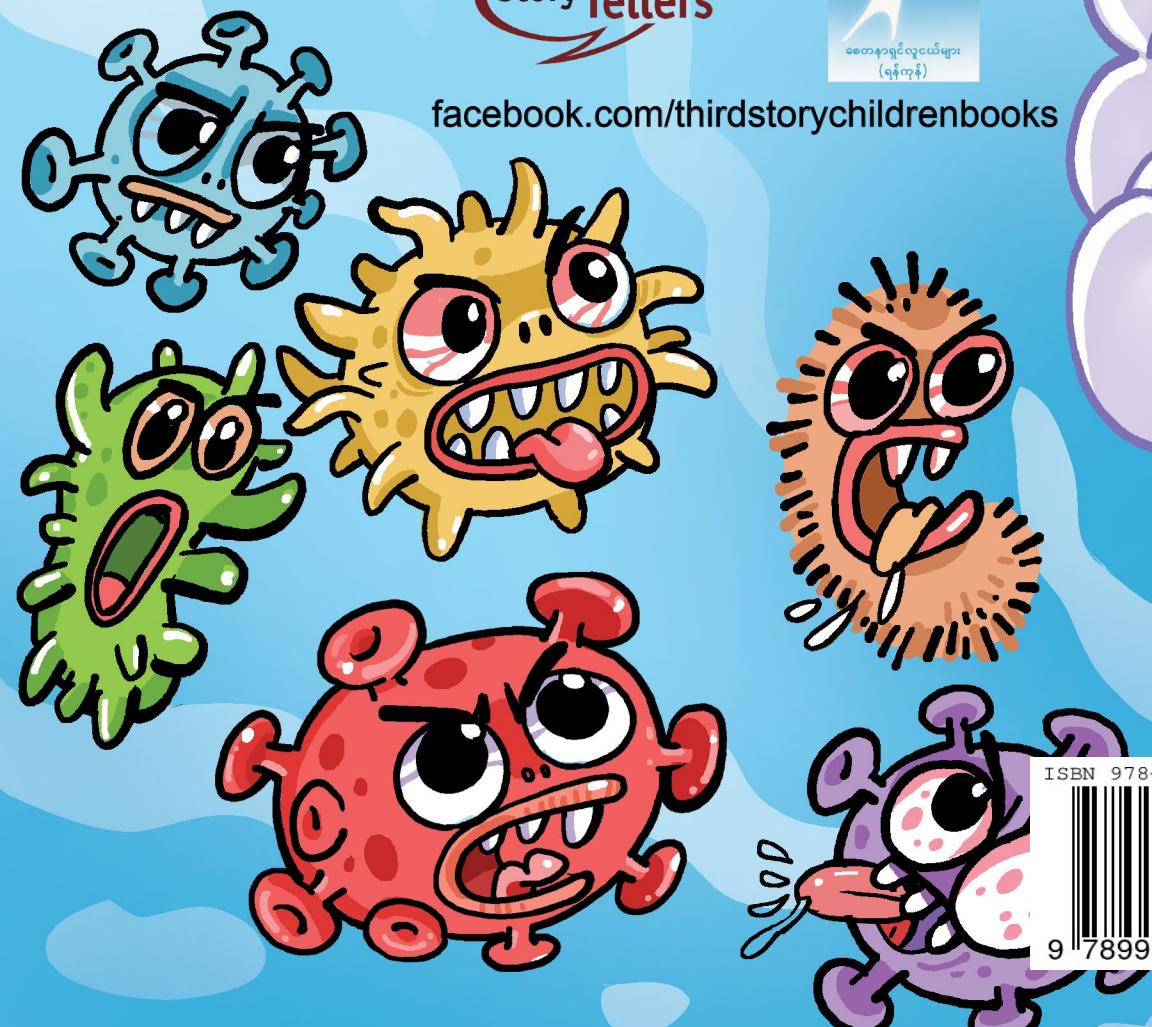
in cooperation with

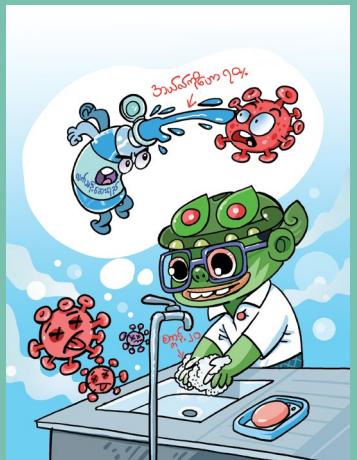
facebook.com/thirdstorychildrenbooks

ISBN 978-99971-43-49-5
9 789997 143495 >

ကလေးတို့ဖြေဆိုရန်မေးခွန်းများ

ကူးစက်ရောဂါတွေ မရရှိအောင် ဘယ်လိုနေထိုင်ရမလဲ။

ကူးစက်ရောဂါတွေဟာ လူမျိုးနဲ့ သက်ဆိုင်ပါသလား။ ဘာကြောင့်လဲ။

ရောဂါကူးစက်မှတွေ မပြန့်ပွားအောင် ကလေးတို့အနေနဲ့ ဘာတွေ ကူညီနိုင်မလဲ။

ကျောင်းမှာ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ဖြစ်စေ၊ ကိုယ်ဖြစ်စေ နေမကောင်းရင် ဘာလုပ်ကြမလဲ။

ကူးစက်ရောဂါတွေကျောင်းတက်မယ် ချုစ်သင်ကြမယ်

သံလွင်မြင့်

ကာတွန်းသရုပ်ဖော်-သီဟ(စခန်းသစ်)

တတိယအမြင် ပုံပြင်များ စာမျက်

Third Story Project

မြန်မာပုံပြောသူများအဖွဲ့နှင့် စေတနာရှင်လူငယ်များ (ရန်ကုန်) တို့မှ ပူးပေါင်းထုတ်ဝေသည်။

ထုတ်ဝေသူ - ဒေါ်အိပ်ရှိုံး (၀၁၇၉၃)

၀၉-၇၉၉၈၇၄၈၈၈၃

သမိဓတိရိပိရောဂျက်စာပေတိုက်

အမှတ် (၈၆)၊ မြေညီထပ်၊ ရှုလမ်း (လယ်)၊

ပုံစွဲတောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

ပုံနှိပ် - ဧည့်ခိုင်တိုက် (၂၅-၀၀၆၃၂၂)

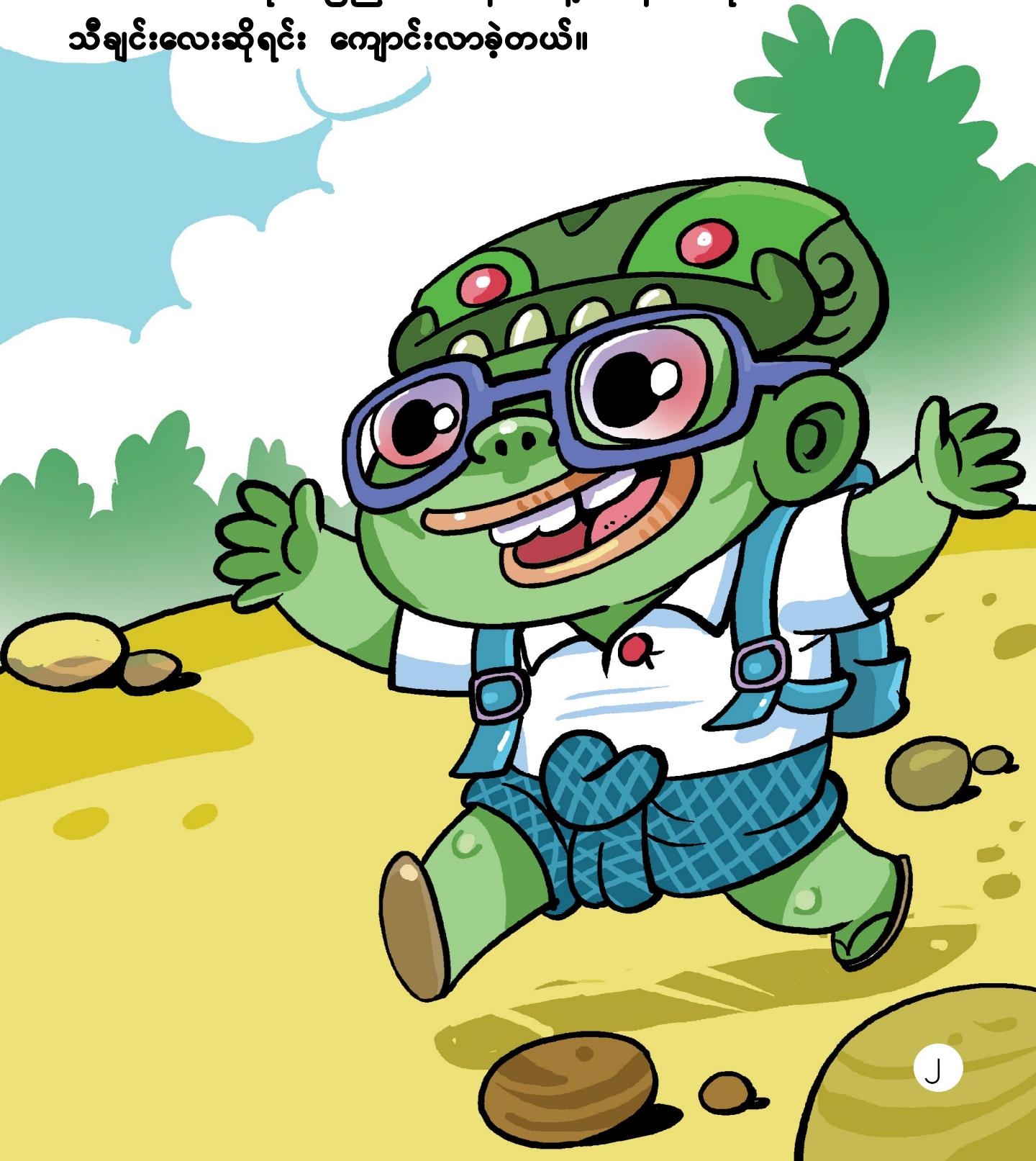
၀၁-၈၈၈၈၄၄၁၃

အမှတ် (၁၅၃/၁၅၄)၊ သစ်တောင်း (အောက်လမ်း)

မောင်လေးဝင်းရပ်ကွက်၊ အလုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

ဘီလူးလေးတိုး ပျော်ရွင်နေတယ်။ ကျောင်းတွေ အကြာကြီး
ပိတ်ထားပြီး အခြားပြုမှုများများပြုလော်။ ‘ကလေးတို့ ကျောင်းသွားမည်။
ခေါင်းလောင်းထိုးသံမြည် ... ဒန် တန် တန်’ တိုးက
သီချင်းလေးဆိုရင်း ကျောင်းလာခဲ့တယ်။

ယူဂန်းရို့ တောင်မြင့်ကြီးရဲ့ထိပ်မှာ ဘီလူးလေးတိုး
တက်ရတဲ့ ကျောင်းတော်ကြီးရှိတယ်။ ဘီလူးလေးဟာ
တြေား နတ်ဘုံသား ကလေးတွေနဲ့ အတူတူ
ကျောင်းတက်ရတာတဲ့။

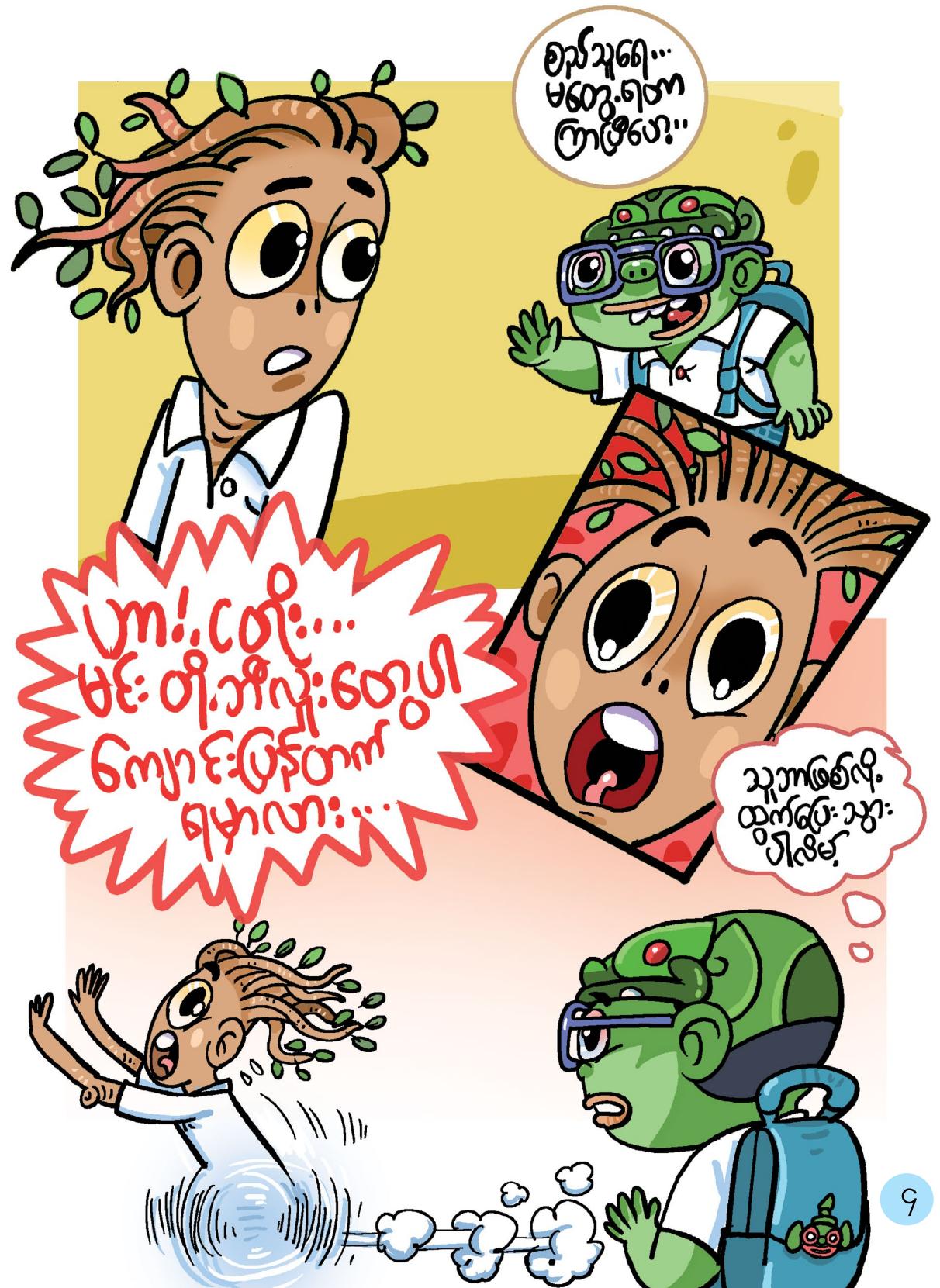

J

P

ကျောင်းတော်ကြီးရဲ့ တံခါးနားမှာ ဘိလျှုံလေးငတိုးဟာ သူသူငယ်ချင်း
သစ်စွောင့်နှစ်လေး စည်သူကို တွေ့လိုက်တယ်။

'ဟဲ ပိုဟူး၊ စည်သူက ငါကို မြင်တာ
ဘာဖြစ်လို့ တွေ့က်ပြေးသွားတာလဲ'

‘ဘာဖြစ်လို့လဲကွာ။ ငါတို့လေးယောက်က
သူငယ်ချင်းတွေပဲဟာ’

‘မင်း ငါတို့နား မလာနဲ့ ငတိုးရဲ့။
မင်းနဲ့ ငါတို့နဲ့ ထိလို့မဖြစ်ဘူး’

‘ရတော့ သူငယ်ချင်း လုပ်လို့ မရတော့ဘူးဟယ်။ ’နှစ်တစ်ရာ အာပလာ
တုပ်ကွေးကြီး’ ဖြစ်လို့ နတ်တွေ ဖျားနေကြတာမို့ တို့ကျောင်းကို
အကြာကြီး ပိတ်ရတယ်လေ။ နင်တို့ ဘီလူးတွေရွာမှာ နေမကောင်းဖြစ်တဲ့
သူတွေ ပိုများတယ်ဆို။ ငါတို့ကို အာပလာတုပ်ကွေးကြီး ကူးမှာစိုးလိုပါ’လို့
နဂါးမလေးပီဟူးက ရှင်းပြတယ်။

ဘီလူးလေးတိုး သိပ်ကို ဝမ်းနည်းသွားတာပေါ့။
သူငယ်ရျင်းတွေကလည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြတယ်။
ဂြိုန်လေး နောင်နောင်က ဒီလို ဝင်ပြောတယ်။
'တကယ်လို့များ ငတိုးသာ ဘီလူး မဟုတ်တော့ရင်
ငါတို့ သူငယ်ရျင်းအဖြစ် ဆက်ခင်လို့ရမှာပေါ့'

သူငယ်ရျင်းတွေကို သိပ်ချစ်တဲ့ ဘီလူးလေးက အားတက်သွားတယ်။
'ဒါပေမဲ့ ငါက မွေးကတည်းက ဘီလူးကွာ။ ဘီလူးမဟုတ်တော့အောင်
ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ' လို့ ငတိုးက ပြောတယ်။
'ကျောင်းတော် စာကြည့်တိုက်မှာ နည်းလမ်းသွားရာရင်ရော' လို့ စည်သူက အကြော်ပေးတယ်။

ဒီလိုနဲ့ နတ်သူငယ်ရှင်းလေးတွေဟာ ကျောင်းတော်ရဲ့ စာကြည့်တိုက်ကို
ထွက်ခဲ့ကြတယ်။ ဆေးပညာနဲ့ ဆိုင်တဲ့ ရှုံးဟောင်း နတ်ဆေးစာအပ်ကြီး
ထဲမှာ နည်းလမ်းရှိရမယ်။ ‘ငတိုးကို နတ်ဘီလူး မဟုတ်တော့အောင်
ကုက္ကမယ်။ ဒါမှ ငါတို့နဲ့ တူသွားပြီး အာပလာတုပ်ကျွေးကြီးလည်း
မဖြစ်တော့မှာ’

ကျမ်းစာအပ်ကြီးကို
ဖွင့်လိုက်တဲ့အခါ အထဲကနေ
အရိုးအငွေ.တွေ ထွက်လာပြီး
နတ်ဆေးဆရာကြီး
ပေါ်လာတယ်။

‘ကလေးတို့ ဘာများသိရင်ကာလ’
နတ်ဆေးဆရာကြီး က
အသံအကျယ်ကြီးနဲ့
မေးလိုက်တာပေါ့။

‘တိုးကို ဘီလူးဘဝကနေ တဗြားနတ်ဖြစ်သွားအောင် ကုပေးပါ
ဆရာကြီး’ လို့ ဂုဏ်လေး နောင်နောင်က ပြောတယ်။

‘ကလေးတို့ရေ ကိုယ်မွေးဖွားကတည်းက ရှိလာတဲ့ အသွေးအရောင်
မျိုးနှင့် ကို ပြင်လို့ မရဘူးကွုယ်။ တစ်ဦးနဲ့ တစ်ဦး မတူကြပေမယ့်
အလုကိုယ်စိရှိကြတယ်။ ဘာလို့များ ပြင်ချင်ကြသလဲကွုယ်’ လို့
နတ်ဆေးဆရာကြီး ပြန်မေးတာပေါ့။

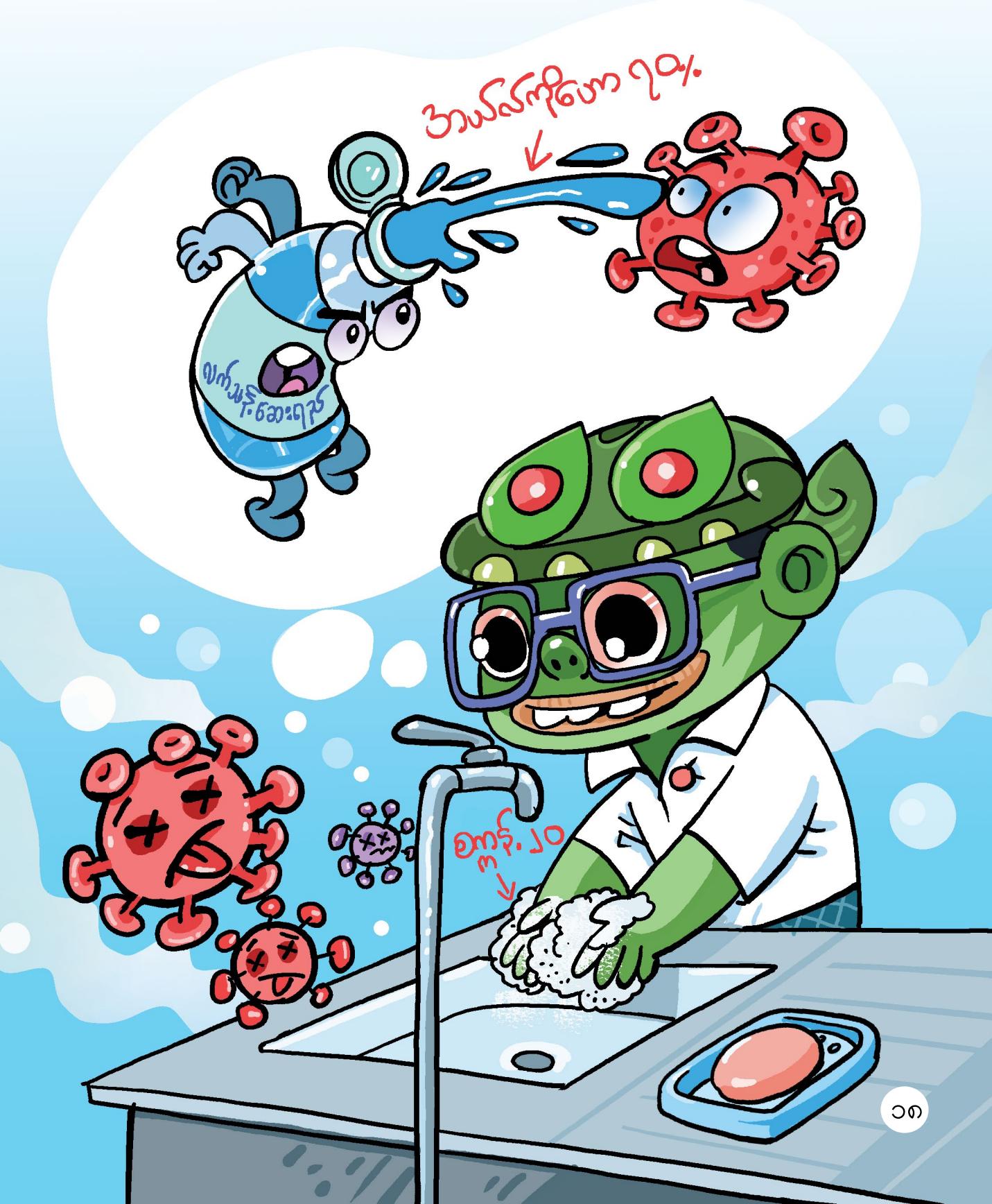
‘ဘီလူးတွေရဲ့ရွာမှာ
နှစ်တစ်ရာ အာပလာတုပ်ကျွေး
တအားဖြစ်ခဲ့တယ်လေ။
မီးမီးတို့ဆိုကို ကူးမှာ စိုးလို့ပါ။
သူသာ ဘီလူးမဟုတ်တော့ရင်
ရောဂါမကူးတော့ဘူးပေါ့’

'ကူးစက်ရောဂါဆိုတာ ဘီလူးရွာမှာမှ
 ကူးစက်တာမဟုတ်ပါဘူး။ နေရာတိုင်းမှာ
 ဖြစ်နိုင်သက္ကယ်။ ရောဂါဖြစ်တဲ့ ရွာက ကလေးမျှ၊
 မခေါ်ဘဲ နေတာက ရောဂါကို မကာကွယ်နိုင်ဘူး၊
 'ဒါဆို ဘယ်လို ကာကွယ်ရမှာလဲ
 ငင်ဗျာ' လို့ ငတိုးက
 မေးလိုက်တယ်။'

'ဘယ်သူမဆို ရောင်းဆိုး နာရွေ့တဲ့အခါ တစ်ရှုံး စွဲနဲ့ဖြစ်စေ၊
 တံတောင်ဆိုင်ကွေးနဲ့ ဖြစ်စေ အုပ်ထားရမယ်။ ဒါမှ မကောင်းဆိုးဝါး
 ပိုင်းရပ်စွေးလေထဲကို မပုံးကုန်မှာပေါ့'

‘အာပလာ ဗိုင်းရပ်စ်ဆိုးတွေ မကူးအောင် လက်ကို
ရေါ့ ဆပ်ပြောသုံးပြီး စဉ်၏ ၂၀ ကြာအောင် ပွတ်တိုက်ပြီး
ဆေးကြောရမယ်။ ဆပ်ပြောနဲ့ရေ မသုံးနိုင်တဲ့ နေရာတွေမှာဆို
အယ်လ်ကိုဟော ၇၀ ရာရိုင်နှစ်းပါဝင်တဲ့ လက်ဆေးရည်နဲ့
ပွတ်တိုက်ဆေးကြောနိုင်တယ်’

‘ဖျားနာမယ်၊ ချောင်းဆိုးမယ် ဆိုရင် ကျောင်းကို မလာရဘူး။
ခွင့်တိုင်ရမယ်။ ကျောင်းမှာ ကိုယ်ဖျားတာ ဖြစ်စေ၊
သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ယောက်
ဖျားနေတာဖြစ်စေ ဆရာ၊ ဆရာမ ကို သွားပြောရမယ်’

‘ရောဂါဖြန့်ပွားနေတဲ့ အချိန်မို့ စိတ်မချုပ်သေးလို့ တစ်ညီးနဲ့ တစ်ညီးကြား
နှစ်မိတာလောက် ပ်စွာစွာနေကြရမယ်’

‘ဒါပေမဲ့ ခွဲဗြားဆက်ဆံတာမျိုးတော့
မလုပ်ရဘူး။ ရောဂါဖြစ်တဲ့ နေရာက
လာတဲ့သူ၊ မိသားစထဲမှာ ရောဂါဖြစ်ဖူးတဲ့
သူဆိုပြီး မခေါ်မပြောတာတော့
မလုပ်ရဘူးကွယ်’

အပြင်သွားမယ်ဆိုရင်...
နှေချိုင်းစားတွေ့မှန်တော်
ဝေါ်ဆင်ပြီးနဲ့...သွားကြရမယ်...

အသေချိုင်းမင်းကိုမော်တုတ်မိတ်
လိုတ်မကောင်းပါဘူးကျိုးမှု....

ပြုတယ်ဘူး...
ခုံဝေါးအနားမက်
နှဲစီးပါး....

ကလေးတွေဟာ နတ်ဆေးကျမ်းထဲက နတ်ဆေးဆရာ
သမားတော်ကြီးကို နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်လာခဲ့ကြတယ်။
‘အာပလာတုပ်ကွေးကြီးပြီးရင် ငါတို့ပြန်ပြီး ဖွေဖက်နိုင်ကမှာပါ’
‘အားရပါးရ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြမယ်’

